

Uspešen Mladinski tabor '91

Mladinski tabor '91, ki so ga organizirali dijaki in študentje, ki se zbirajo v Slovenskem kulturnem klubu v Trstu ter udeleženci Družbene delavnice, ki je potekala letos v prostorih Slovenske prosvete pod mentorstvom prof. Emidija Susiča, je potekel in se zaključil nadvse uspešno.

Skupna nit vseh predavanj in osebnih pričevanj je bila vizija prihodnosti Slovenije, bodisi kot izključno osebno

ril svojo pesimistično vizijo nove slovenske politične scene, saj po njegovem mnenju nova vlada ni še bila zmožna dokončno razčistiti kočljivih momentov prejšnjih desetletij.

Ob pogovoru z mlado psihologinjo Jano Hosto se je pozornost osredotočila na različne tematike. Udeležence tabora je zanimalo njeno mnenje o šolstvu, o vzgoji na šolah, njene izkušnje ob študiju psihologije, ob delu z mladino in pa njen pogled na vlogo ženske v današnji družbi.

Zelo zanimiv je bil pogovor z urednikom Slovenca Andrejem Rotom. Privlačila nas je predvsem njegova življenjska zgodba, saj se je kot mlad, v Argentini rojen Slovenec odločil dokončno priti v Slovenijo. Povedal je, da

Str. 4

Andrej Rot pod drobnogledom.

gledanje ali pa analiza objektivnih problemov in zaprek, ki jih bo nova država morala premostiti.

Osebna pričevanja smo si zamislili kot dinamično interakcijo med t.i. »pričevalcem«, torej vidnim kulturnim ali družbenim delavcem, in publiko. Pričevalci so bili: publicist in raziskovalec slovenske polpreteklosti Ivo Žajdela, psihologinja Jana Hosta ter urednik Slovenca Andrej Rot. Ivo Žajdela nam je najprej prikazal svoje boleče življenjske dogodivščine, ki so ga privedle k temeljitemu raziskovanju slovenske polpreteklosti, torej dogajanja v Sloveniji po vojni in pred njo. Svoje izsledke je Žajdela objavil najprej v publikaciji Novo jutro, nato še v prvi in drugi knjigi dela s skupnim naslovom »Komunistični zločini na Slovenskem«. Žajdela je na koncu svojega pričevanja tudi pouda-

PO MLADINSKEM TABORU

Lahko rečemo, da je bil Mladinski tabor 91 krona letošnje sezone mladih, ki delujejo v okviru Slovenske prosvete in je vsebovala nove pobude, ki so nastale tudi pod vtisom usodnih preobratov in odločitev v matični domovini. Leto 1991 je bilo namreč za slovenski narod usodno leto: razglasitev neodvisnosti, vojna, novi zakoni itd. Kdo ve, kaj se bo do konca leta še zgodilo. Seveda je bilo vse to pomembno tudi za nas, čeprav se tu — kot je pač običajno za periferna območja — staro mišljenje še vedno trdno drži.

Pri nas lahko torej zabeležimo nekaj novih premikov na področju kulturnih in družbenih dejavnosti mladih. Na Tržaškem je bila prvič organizirana Družbena delavnica — na Goriškem je potekala leto prej —, ki je, glede na naše razmere seveda, pritegnila precejšnje število mladih, katere je zanimala socialna, verska, politična in gospodarska problematika. Delavnica jim je dala možnost, da se s temi vprašanji globlje seznanijo in o njih razmišljajo. V njenem sklopu je tudi nastal predlog o organiziranju Mladinskega tabora.

Bo vse to ostalo v spominu kot sicer lep in uspešen, a osamljen podvig, ali pa lahko postane izhodiščna točka in odsokočna deska za novo kvaliteto delovanja mladih na kulturnem in drugih področjih? Lahko bi se zgledovali po Mladiki in Dragi, vendar je trenutek precej drugačen od tistega, v katerem sta slednji nastali. Kljub temu je ta trenutek verjetno precej ugoden: železo je še vroče in ga je zato treba kovati. Rast bi lahko postala tribuna, na kateri bi se kresala različna mnenja in različni predlogi. Ali bi ne bilo na mestu, ko bi tisti, ki imajo kak predlog ali idejo, slednjo izpovedali na straneh našega lista? Pripravljeni smo na predloge in mnenja.

Ivan Žerjal

Pogled za kulise, kaj pravijo o MT organizatorji

»Kako je sploh prišlo do zamisli o Mladinskem taboru?« me je v četrtek, torej ob koncu drugega dne, vprašal gost oz. predavatelj dr. Ivan Štuhec. Ne boste verjeli, ampak spravil me je v zadrego. Saj res, kako se je pravzaprav vse začelo? Kje, kdaj, komu se je porodila ta ideja? Če se prav pošteno potrudim in se skušam spomniti, kdaj in kako sem prvič slišala, da bi kaj takega organizirali, se moram s spominom vrniti menda tja nekam v januar ali februar. Takrat sem se po klubovskem sobotnem srečanju pogovarjala z nekaterimi prijatelji in sem (menda od Tomaža Simčiča) izvedela, da organizatorji Drage že nekaj časa premišljujejo, kako bi veliki šotor, v katerem se bodo odvijali študijski dnevi, bolje izkoristili: in pomislili so na nas, mlade, da bi tam lahko organizirali kaj svojega. Mi, mladi?! Seveda! Ampak kako? Za kaj? Za srečanje mladih katoliških intelektualcev in študentov? Letos ga moramo pripraviti mi, Tržačani! Ali za slovesno zaključno srečanje Družbene delavnice, ciklusa predavanj in seminarских srečanj, ki so se ravno takrat odvijala v Peterlinovi dvorani? Kaj pa, če bi organizirali še nekaj večjega, neke vrste Drago za mlade?! Za božjo voljo, saj nismo zmožni pripraviti kaj takega, vsi smo preobremenjeni z drugim delom, saj veste, da je to naš večni problem, potem se bo teža vsega dela in odgovornosti zgrnila na nekaj ubogih posameznikov... Kaj torej? Naj se odločimo za prvo, drugo, tretjo rešitev?

MARJAN KRAVOS danes ugotavlja: »Mladinski tabor je bil nadaljevanje ne samo letošnje Družbene delavnice, ampak tudi srečanj študentov in mladih intelektualcev, ki smo jih prirejali že nekaj let izmenično v različnih pokrajinah. Ta kontinuiteta morda ni prišla dovolj do izraza...«

Tudi **TOMAŽ SIMČIČ** danes o tem razmišlja tako: »Večkrat sem se vprašal, ali je bil Tabor nadaljevanje poletnih študentskih seminarjev prejšnjih let ali povsem nova pobuda. Verjetno je res eno in drugo. Dobro pa je, da vezovanje mladih iz Slovenije, zamej-

Kantavtor Adi Smolar.

stva in zdomstva ni domena posameznih generacij, ampak stvar, ki jo enako čutimo vsi.«

Morda je res vsak od nas imel v mislih nekaj svojega, vendar pa si zamisli očitno niso bile daleč vsaksebi. In glavno je to, da smo pri načrtu vztrajali. Zbirali smo se na pripravljanih sejah in poglavitne ideje so se počasi izkristalizirale: to mora biti srečanje mladih, torej mora biti živahno, predavanja morajo biti aktualna, po možnosti kaj v zvezi s spremembami v Vzhodni Evropi (takrat je bilo to najbolj moderno, o kaki vojni v Sloveniji se nam ni še niti v najhujših sanjah sanjalo!), po drugi strani pa morajo biti predavanja čimbolj konkretna, nabita z informacijami, zgledi, navodili, ki jih bomo potem lahko sami uporabili. Iz teh smernic je po neskončnih diskusijah, vzklajevanjih, razmišljanjih zrasel program, morda kar preveč zgoščen in zahteven: dve predavanji z diskusijo, ki jo vodijo organizirane skupine, tri osebna pričevanja javnih delavcev, ki v bistvu samo odgovarjajo na naša vprašanja, ena gledališka predstava, dva koncerta lahke glasbe, maša, družabnost... Seveda pa bo treba ljudi širrom po svetu informirati, kaj se sploh pripravlja, dobiti primerne predavatelje, pričevalce, umetniške izvajalce, in ljudje bodo morali navsezadnje nekje spati, kaj jesti... Torej si je bilo treba kar krepko zavihati rokave in začeti z delom še pred poletjem, dokler so ljudje še dosegljivi!

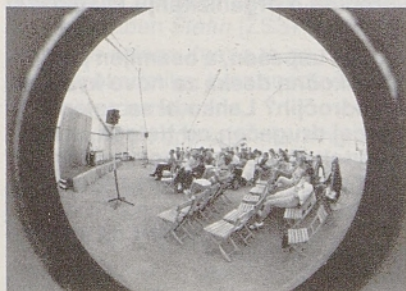
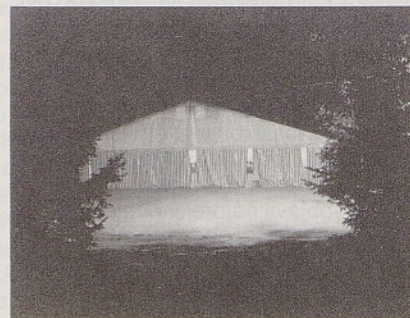
MARJAN KRAVOS je o pripravah povedal naslednje: »Zelo se mi je zdel pozitiven način, kako so potekale. Razdelili smo si kompetence-vsakdo je prevzel en resor in izpeljal svoje delo od začetka do konca.«

MANICA MAVER pa je dodala: »Mislim, da je nas vse, ki smo ta tabor pripravljali, izkušnja prav gotovo obogatila. No, včasih nismo bili točno takega mnenja, recimo, kadar je kakšna

pripravljana seja sovpadala z izpitnim rokom. Vendar se mi zdi, da smo se kar dobro izkazali. Morda je bila najlepša plat tega dela navezovanje stikov z organizacijami in posamezniki iz Slovenije in drugod: z MOŠem smo precej tesno sodelovali, imeli smo stike z mladimi krščanskimi demokrati in mladimi iz drugih strank Demosa, z ansambлом Shalom, s skupino Izvir... Lahko bi povedala marsikatero anekdoto v zvezi s temi obiski... skratka, pri vsem skupaj je bilo tudi precej zabave!«

Zabave, seveda, pa tudi jeze, razočaranj... težko bi si ljudje, ki so videli samo končni rezultat, Tabor, predstavljali, skozi kakšne pustolovščine in srečna ali nesrečna naključja smo morali iti, da smo prišli do njega.

ALENKA ŠTOKA, ki je bila odgovorna za kulturni program, se spominja: »Tabor mladih mi je pomenil frenetično delo pred njim, nervozo med njim in smrtno utrujenost po njem. Tako se šele zdaj pravzaprav začenjam zavedati, kako čudovito je bilo. Spominjam se predvsem, kako sem z Manico in Bredo tekala okoli in delala propagando za Tabor, kako smo se šle dogovarjat z ansambлом v Ptuj, s kantavtorjem v Ljubljano, kako smo vdirale na sedež MOŠa, se nenajavljene pojavljale pri mladih krščanskih demokrati, v času najhujše krize v SZ, na prvi dan puča nedolžno prišle na uredništvo Dela in prosile, naj nam objavijo članke, iskale po celem Mariboru uredništvo Večera... skratka, reklamizirale smo ta naš Tabor od Koroške do Kranjske in Štajerske in pri tem seveda pozabile na Trst. Šele zadnja dva tedna smo ob spoznanju, da bomo imeli na Taboru celo kopico udeležencev iz Slovenije, Tržačanov pa ne, sklenile, da se moramo »žrtvovati« in hoditi na vse »šagre«, ker je tam pač največ mladih... Nazadnje se je stvar končala tako, da so nas ljudje že od daleč prepoznavali in začeli bežati, še preden je Breda utegnila odpreti svojo marypoppinsko torbo in izvleči iz nje predstavitveni članek, bolj specifični članek,

Publicist Ivo Žajdela.

članek o kulturnem programu, članek o predavateljih, obvestila, programe in prijavnice... Tega, koliko telefonskih klicev smo opravile pa raje niti ne povem! Ko se je vse zaključilo in me je po izteku Tabora minila že omenjena smrtna utrujenost, sem se nazadnje vsa prepadena vprašala: »Kaj pa naj sedaj počnem?!...«

Tik pred začetkom Tabora se je vse zgostilo. Treba je bilo oblikovati nove delovne skupine: ena, sestavljena iz samih fantov, s Štefanom Pahorjem na čelu, je v potu svojega obraza in s precejšnjo trofejo bunk in žuljev pripravila prireditveni prostor (beri: pokosila travo, zabijala ogromne kline, ki so držali šotor, nosila stole, mize, kable in žice za ozvočenje in razsvetljavo) in se takoj potem lotila bolj specifičnih del: Tomaž Martelanc je bil blagajnik, Janez Mljač je prodajal knjige, majčke in kasete, Danilo Pahor je bil uradni fotograf, a je tudi obenem s Štefanom Pahorjem, Matejem in Tomažem Susičem skrbel za vse, kar je bilo v zvezi z grafičnimi sposobnostmi, od smerokazov do napisov, cenikov, plakatov in značk (mimogrede: Štefan je sploh avtor znaka za MT, Matej pa Diogenove karikature), Jordan Pisani pa je snemal kaseto.

ŠTEFAN PAHOR jo o vsem tem izjavil naslednje: »Dela je bilo dosti in večkrat je bilo tudi precej težavno. To predvsem, kar se tiče postavljanja šotora, čiščenja, pospravljanja. Če bi moral kaj pripomniti, bi rekel, da je bilo pri teh pripravah včasih premalo ljudi. Prihodnje leto bi bilo treba bolj poskrbeti za to.« **TOMAŽ SUSIČ** popolnoma soglaša z njim in pravi, da ga je nekoliko potolažil le program, ki je bil v celoti OK in **JANEZ MLJAČ**, ki je v zvezi s svojimi specifičnimi nalogami dodal še to: »Pravzaprav nismo veliko prodali — študentje imajo pač bolj malo denarja pri sebi. Opazil pa sem, da so se zelo zanimali za vse — to se mi je zdelo lepo. Vsekakor so takoj izginile vse kasete kantavtorja Adija Smolarja, ki je imel svoj koncert na prvi večer našega

tabora.« Nič čudnega, če so bili nad njim vsi tako navdušeni kot **MATJAŽ RUSTJA**, ki je tudi sodeloval pri organizaciji (bil je eden najmlajših udeležencev) in ki je sploh izjavil: »Oba družabna večera sta mi bila zelo všeč. Na splošno je bilo vse skupaj perfektno, enkratno! To velja, seveda, tudi za predavanja. Pravzaprav mi je bilo najbolj všeč pričevanje Iva Žajdele. Škoda, da je bilo premalo časa za debato!«

Kaj pa dekleta? Da ne bi mislili!, dekleta so tudi pomagala na vseh koncih in krajih: ena skupina je morala pripraviti prenočišča v Dragi, potem so sprejemale goste, skrbele za hrano in pijačo, pospravljale, pometale ploščad (pri tem si je Elisa Pisani utrdila mišice, Valentina Bembi pa z žulji tako pokvarila nežne umetniške roke, da bi si skoraj »zaigrala« bližnji klavirski izpit!) itd. Posebno v začetni fazi je imela najbolj zahtevno delo **VIDA VALENČIČ**, ki je bila odgovorna za tajništvo in recepcijo. Izrazila je naslednje mnenje: »Po moje bi morali začeti še bolj zgodaj, npr. v sredo opoldne, da bi imeli eno opoldne več na razpolago. Dobro bi bilo, če bi se vsaj Tržačani in Goričani sestali prej in se malo pripravili na predavanje, da bi vedeli, za kaj gre in bi potem bolje sodelovali pri diskusiji.« Tudi **NEVA ZAGHET** je imela nekaj pripomb v zvezi z začetno fazo Tabora: »Morda bi bilo treba časovno omejiti zbiranje ali pa ga omejiti vsaj prostorsko: udeleženci naj bi se zbirali v manjšem prostoru; to bi pripomoglo k medsebojnemu spoznavanju.«

Morda bo kdo mislil, da sem pozabila omeniti, da so dekleta pomagala tudi v kuhinji, saj po mnenju marsikoga

spadajo predvsem tja! Seveda, bila so tudi tam, toda ne predvsem tam: chefa ali kuharska mojstra sta bila namreč dva fanta, in sicer Tomaž Simčič in Marjan Kravos! In udeleženci so rekli, da niso še na nobenem taboru tako dobro jedli! No, kot smo rekli, so bila v ozadju, v senci tudi dekleta, npr. Lilijana Filipčič, Anka Peterlin, Tatjana Kra-

Psihologinja Jana Hosta.

vos in, predvsem, dve najmlajši in najbolj razigrani skavtinji, **Martina Feri** in **Luciana Čebtron**, ki sta takole, sproščeno in navihano, predstavili svoje delo: »Smo prale lonce in smo se zmočile, ker je bila špiņa intažirana. Tortellini so zmanjkali, solata pa je bila polna peska. Vseeno smo se zabavale, se smejale — rajši kot poslušat predavanja...!«

TOMAŽ SIMČIČ je bil torej skrajno zaposlen z načrtovanjem rafiniranih menujev in nadzorovanjem lupljenja krompirja in mešanja po loncih, vendar smo sklepali, da si je ustvaril določeno

Str. 4 ||||▶

Med večernim nastopom Adija Smolarja.

mnenje o uspehu MT. Izrazil ga je takole: »Letošnjemu MT sem sledil iz posebne, recimo ji »organizacijske«, čeprav neobhodno potrebne perspektive. Zato so moji vtisi o njem bolj nezanesljivi. Kako naj bi vedel, ali je na koncu naš Diogen našel Evropo ali ne! Mislim vsekakor, da je bilo dogajanje na Taboru vsaj v glavnem to, kar smo načrtovali.«

Kaj je torej iskal naš Diogen in kaj je našel?

Morda človeka, kot poudarja **LILIJANA FILIPČIČ**: »Zdi se mi, da so se mladi na Opčinah dobro počutili. Nastala so nova prijateljstva in prepričana sem, da je na takih srečanjih treba posvetiti veliko pozornosti prav človeku, še posebno tistemu, ki se težko vključi v tako številno skupino. Tabor je bil pa po drugi strani tudi nova preizkušnja za mlade Tržačane, da so se izkazali ne samo kot razmišljujoči iskalci resnic, ampak kot res iznajdljivi organizatorji in prijetni gostitelji.«

Tudi **TOMAŽ MARTELANC** poudarja ta aspekt in dodaja še druga ugotavljanja: »Mladinski tabor '91 je bil nedvomno izredna priložnost za slovensko mladino iz matice, zdomstva in zamejstva, da se na tridnevnem srečanju поблиže spozna, sklepa prijateljstva, izmenjuje svoje misli in predvsem občutke ob dramatičnih dogodkih v Sloveniji letos poleti.«

Začrtani program je bil kar pester in zanimiv, saj ni nudil le predavanj ter

Opoldanski »spored«.

okroglih miz, temveč tudi zabavo, razvedrilo ter nas udeležence še bolj zbilžal.

Pa vendar MT ni bil le to. Predvsem za nas, mlade Tržačane, organizatorje, je bil nekakšna preizkušnja naše zmogljivosti, volje in prepričanja, da lahko načrt v glavnem sami izpeljemo do konca, pa čeprav smo pri tem naleteli na številne težave, dvome, negotovosti. Nekoliko smo se zgledovali po »starejših« — namreč organizatorjih Drage, ki je sledila našemu taboru — a smo se vseeno skušali izogniti takšnemu epigonstvu in smo program prikrojili po okusu in želji nas mladih.

Nam je to uspelo? Brez večjih pripomb bi rekel: da, saj smo se ob slovesu udeleženci Tabora odločili, da se naslednje leto zopet srečamo na Opčinah, vendar na drugo tematiko, z novimi predlogi, poglobitvami, organizacijo pa bi rotacijsko prevzela vsakič druga skupina-npr. goriška, ljubljanska, mariborska, koroška, izseljeniška itd.

Ugotovili smo, da nam je bilo lepo, koristno in predvsem potrebno. Kajti želja nas mladih Slovencev je, da smo vsaj tri dni letno skupaj in sicer iz leta v leto številnejši.«

VALENTINA BUZEČAN pa je bolj poudarila pozitivnost drugega Diogenovega iskanja v evropskem Babilonu: »V teh treh dneh na Mladinskem taboru sem spoznala, da se Slovenci začinjamo šele počasi privajati demokratičnemu življenju v matični domovini in da so pregrade iz preteklosti vse prej kot odstranjene. Prav zato je važno, da smo se mladi Slovenci iz različnih družbenih okolij lahko pogovorili o svojih pogledih na sedanjo situacijo v Sloveniji tudi z ozirom na možne smernice, ki so nam jih predavatelji orisali za prihodnost na družbeno političnem področju.«

Koordinator MT, Breda Susič

RAST, mladinska priloga Mladike. Pripravlja uredniški odbor mladih. Pri tej številki so sodelovali: Ivan Žerjal, Breda Susič, Vida Valenčič, Alenka Štoka, Nataša Cibi in Jan Bednarik. Tisk Graphart, Trst, oktober 1991.

USPEŠEN MLADINSKI TABOR '91

Str. 1

je skoraj vsaka narodna skupnost v daljnem izseljenstvu obsojena na izginotje.

Za novo izhajanje Slovencev je veljalo ogromno pričakovanje in morda je prav zato doživel ničkoliko kritik; časopis je pa, tako nam je Rot povedal, šele pri svojih začetkih. Veliko dela in truda bo treba vanj še vložiti, da bo dobil dokončno podobo.

Naslednji sklop študijskih srečanj je bil mišljen v obliki seminarjskih predavanj in dela po skupinah. Žal je zaradi odsotnosti predavatelja dr. Veljka Rusa odpadlo predavanje o dinamiki in mehanizmih demokracije, za katerega je veljalo veliko pričakovanje. Pač pa je bilo izredno zanimivo in aktualno srečanje s teologom dr. Ivanom Štuhecem. Dr. Štuhec je izčrpno analiziral politične in socialne probleme Evrope ob propadu starih ideologij, težave, katerim bo nova Evropa morala biti kos bodisi v politiki kot v gospodarstvu, na socialnem področju ter v kulturi. Papeževa enci-

klika »Centesimus annus« obširno razčlenja vsa ta področja in nam daje dovolj snovi za premislek. Po predavanju se je razvila zelo zanimiva debata; mogoče najzanimivejši posegi s strani publike so se osredotočali na vprašanje pojmovanja kapitalizma ter na vloge vere v tem novem evropskem spremenjanju.

Kulturni in družabni program je bil dokaj raznolik. Nadvse sta uspela glasbena večera. Na prvem je kantavtor Adi Smolar navdušil mlade z izvedbo svojih res originalnih, večkrat duhovitih in ironičnih pesmi. Na drugem pa je skupina Shalom s Ptuja izvedla najprej program, ki je zanjo tipičen, to je mladinsko duhovno glasbo v modernem pop stilu, potem pa izvedla za ples še vrsto sodobnih in že klasičnih hitov lahke glasbe.

Namesto gledališke predstave, ki je odpadla zaradi bolezni v ansamblu, smo si ogledali video posnetek odpadle veseloigre Dragotina Dobričanina

Skupno stanovanje v izvedbi KD Igo Gruden iz Nabežine.

Vse tri dni Mladinskega tabora je vladalo med udeleženci sproščeno in veselo vzdušje. Kljub smoli, ki je spremljala izvedbo četrtrkovnega popoldanskega programa, ni bilo opaziti nikakršne slabe volje ali godrnjanja. Vendar je treba po drugi strani poudariti, da je ves ostali del programa tekel kot po olju. Delček zasluge za to nosita tudi trgovini Cobež in Konfekcije K & G z Opčin, ki sta mladim brezplačno dali na razpolago nekaj materiala, ki so ga potrebovali za realizacijo programa.

Verjetno najpomembnejši rezultat tega mladinskega srečanja pa je bila vzpostavitev medsebojnih stikov med sovrstniki z Goriškega, Koroškega, Tržaškega, iz Slovenije in tudi zdomstva; bilo nas je okoli šestdeset in prijateljski stiki med nami se bodo nedvomno ohranili, saj smo se že pogovarjali o skupni organizaciji novega Mladinskega tabora '92. **Vida Valenčič**

Mladinski tabor: vtisi in mnenja udeležencev

Kot smo že povedali, je Mladinski tabor obiskalo veliko mladih. Prišli so od vsepovsod: iz Trsta in okolice, iz vseh koncev Slovenije, nekaj predstavnikov z Goriškega in Koroškega, pa tudi iz zelo oddaljenih krajev (fant iz Nemčije in štiri Slovenci iz Argentine). Družba je bila kar se da pisana. Zavedali smo se ob tem, da moramo za tako publiko pripraviti čim kvalitetnejši in obenem čim prijetnejši program, vendar pa nismo niti za trenutek pozabili, da je uspeh Tabora odvisen predvsem od nas samih, od ljudi, ki smo se Tabora udeležili: bistven element srečanja so vedno ljudje sami, ki s svojo prisotnostjo pomagajo pri njegovem izoblikovanju.

Zato nam je bilo dosti do tega, da izvemo, kakšne vtise so s Tabora odnesli mladi udeleženci. Približno mesec dni po prireditvi smo se po telefonu pogovorili z nekaterimi izmed njih in jih prosili, naj nam povedo, kako so doživeli srečanje na Opčinah ter nam odkritosrčno posredujejo svoje pripombe, kritike ali — zakaj pa ne? — tudi pohvale na račun organizacije in programa Mladinskega tabora.

MARIJA BRNOT, 20 let, Kamnik

Zdi se mi, da bi lahko navdušili za Tabor še več ljudi, tudi od drugod, npr. iz Avstrije. Drugih pomanjkljivosti ni bilo, bilo je vse v redu. Imeli smo dobre goste, zanimive. Razporeditev celotnega programa mi je bila tudi všeč.

PAVEL DEMŠAR, 23 let, Selca

Ideja o Mladinskem taboru se mi je takoj zdela posrečena. Tudi to, da se Dragi doda mladinsko srečanje, se mi je zdelo pametno. Jaz sem sicer na Dragi ostal samo en dan, vendar se mi je zdelo, da je Draga nekoliko stara, zato je Mladinski tabor lepa priložnost, da se pridobi nove generacije, saj je na tak

Predavatelj Ivan Štuhec.

Med predavanjem.

način laže priti do mladine, tako srečanje bolj odgovarja mladim. Po drugi strani ima Draga že svoje ime, ki ima določen odmev; zato je tako ime dobro izkoristiti tudi za tako mladinsko srečanje, da ni treba graditi vsega prav od začetka.

Program? Program je bil dober, tudi oblika je bila zanimiva. (Če je potem eno predavanje odpadlo, pri tem pač ni mogel nihče pomagati!) Med udeleženci smo se že pogovarjali, da bi tabor ohranili več ali manj v isti obliki, pametna pa se mi zdi ideja, da bi vsako leto tabor pripravila skupina iz druge pokrajine.

DAMJAN HLEDE, 21 let, Gorica

Najbolj me je navdušilo srečanje z naslovom Osebnosti pod drobnogledom, ker je težilo bolj k osebnemu: gostje so bili postavljeni pred nas kot osebe. Morda bi se bili lahko tudi po teh srečanjih zaustavili v pogovoru po skupinah. Škoda, da je bilo sploh vsakemu gostu odmerjeno premalo časa.

Vsekakor mi je bila všeč tudi celotna zamisel programa, ideja, da gremo od univerzalnega (problemi Evrope) do partikularnega (človeški vidik).

JELKA RAZPOTNIK, 22 let, Ljubljana

Program Mladinskega tabora je bil zelo zanimiv. Morda bi lahko bilo še več dela po skupinah, ker bi tako izmenjali mnenja med seboj. Všeč so mi bili družabni večeri, ki so pripomogli k temu,

da smo se udeleženci med seboj bolje spoznali. Sama vsebina programa pa je bila zelo bogata in pestra. Zelela bi, da se to srečanje nadaljuje, ker je enkratna priložnost, da se slovenska katoliška mladina iz Slovenije, zamejstva in izseljenišva sreča in splete vezi poznanstva.

LIDIJA TUMPELJ, Ptuj

Program Tabora se mi je zdel v redu. Kar sem pa malo pogrešala, je bilo to, da se med seboj nismo bolj povezali. Ustvarile so se manjše skupine in ti smo se med seboj spoprijateljili. To je bilo lepo... Morda bi bili lahko imeli tudi prvi večer mašo, ki bi nas morda malo bolj povezala.

Drugo pa je bilo, kot sem že rekla, kar v redu.

RUDI VALENČIČ, 17 let, Postojna

Nasploh se mi je zdelo vse v redu, morda bi lahko bilo več družabnosti, drugače pa je bilo super.

Glede programa se mi je zdelo, da so bile teme včasih preveč strokovne, predavanja precej težka. Lepo bi bilo, če bi znali predavatelji nekatere stvari povedati malo bolj »po domače« in da bi izbrali tudi kako lahkotnejšo temo.

POLONA ZORC, 24 let, Brezovica

Ja, meni se je zdelo super! Prvič smo lahko videli, kako ste organizirani tam, na Tržaškem. Jaz tudi tukaj pripovedujem svojim prijateljem o tem. Všeč

Str. 6

O besedi

»Plamen uniči slikana dela, zaklade izropa roparski meč; samo pesem se reši, bežeč skozi množico, in če je prostaške duše ne hranijo z upom in ne poje s solzami — pobegne v gore in se pritisne k razvalinam ter od tam poje o starih časih. Tako se privzdigne slavec iz goreče hiše in sede na streho, ko pa se zruši le-ta, pobegne v gozd in otožno prepeva popotniku žalostinko o grobovih in razvalinah.«

Tako je največji poljski pesnik Adam Mickiewicz opeval pesem in besedo, sublimaciji domovinske in človekove ljubezni. Izrazil ju je s prizvokom kohezivske sile med posameznikom in skupnostjo, harmonije razčlenjenosti in enotnosti. Prav v tem pogledu povratka iz odtujenosti v pristnost se razodeva poslanstvo besednega umetnika in obuja-

nje spomina nanj. Njegova beseda objema v svoji polnosti prostor in čas, minljivost in večnost. In kot taka čista beseda ruši vse etične, narodne in socialne sponse ter izpodbija konstrukcije lažnega »frazerstva«, s katerim so razne družbe napajale svoje samopovzdigovanje in skrivale svojo jalovost. V besedi lahko torej sobivata soočanje in introspekcija, osebna katarza in družbeno-politična pogojenost. »... fatti non foste a viver come bruti, / ma per seguir virtute e conoscenza«, pravi Dante, in s tem poudarja, da v interakciji utopije in realnosti utripa moč besednega ustvarjanja, ki ni samo vzrok za rast in krepitev duha, temveč predvsem pogoj za lastno in družbeno eksistenco. V besedi dosežejo svojo analizo in sintezo vsa človeška čustva. Prav zaradi tega si utira pot v srcu izobraženega in neizobraženega. Razodetje besede je razodet-

Str. 7 IIII ➤

Moji ljubezni v pozdrav

Kar sem ti namenila, naj bi bila obtožba, sprevrgla pa se je v zahvalo. Ne vem za razlog, nič več ne vem, kako je kaj z mano, z mojimi čustvi. Po dolgih mesecih zablod in trpljenja zaradi tebe, sta najina položaja res smešna. Najprej sva bila zaljubljenca, zatem skoraj sovražnika, vseeno pa je bilo to boljše od sedanjega vedenja. Saj se sploh več ne poznavata. Čudno sva se zakrinkala, se skrila za ploščo trdega ledu. Ne pozdravljava se... Saj, pozdrav predstavlja neke vrste bližanje med ljudmi... Morda pa že davno ne jaz ne ti nisva več človeka.

Po tvoji zaslugi pa sem vendar spoznala, kaj pomeni ljubiti, kaj je to, če si ljubljen. Mar je mogoče vse to pozabiti? Ne verjamem, čeprav se obče mnenje ne ravna po mojih spoznanjih. Saj ti ne bi znala razložiti, zakaj se nisem v usodo nikdar vdala, zakaj nisem ne hala upati, a spomni se, da si predstavljal uresničenje sanj deklice, ki se je kdaj začela spreminjati v žensko, ki se je šele začela ubadati z življenjem in je zato mislila, da je tvoje že tako dolgo... pa ni bilo res, saj si morda živel veliko manj od mene. Saj si mi ravno to zameril. Zameril si mi, ker se nisem zadovoljila z najdeno srečo, ampak sem si je želela več. Ravnala sem kot otrok, ki mu ena sama slaščica ni dovolj. Okusil je njihovo sladkost in si jih zdaj želi še več s podvojeno močjo.

Te besede ti pišem v vrtincu divjega zanosa, ki mi preprečuje, da bi trezno mislila, dovoljuje mi le izliv, ki si ga končno zaslužim, saj se ti še nisem do kraja izpovedala.

Gotovo se ti tudi nikoli ne bom, saj je vse proti nama, nikoli ne bova zbrala dovolj moči in poguma, da bi bila iskrena drug do drugega.

Ni prav, da sem sedaj tako oblastna, na ta svoj dar ali napako bi morala pomisliti prej, a si me pustil, ušel si mi tako kot pesek skozi prste sanjavega otroka. Kaj mi je torej ostalo? Ostala mi je zavest, da bom morda kdaj komu koristna, ostalo mi je upanje, da se bova nekega dne razumela in si to dokazala z najbolj navadno kretnjo, pozdravom, ki ne bo nikoli preglasil krika mojega srca.

Nataša Cibi

MT.: Vtisi in mnenja udeležencev

IIII Str. 5

mi je bilo, kako ste povezani med seboj. Tudi to je bilo lepo, da so bili skvati prisotni, zdeli so se mi trdna opora. Vse to vam je verjetno pomagalo, da ste srečanje bolje pripravili. Nam bo s tega vidika drugo leto težje, ko bomo morali sami organizirati Tabor.

Presenečena sem bila, kako ste bili vsi blizu pripravam in prireditvam samim, presenečena, ko sem videla tudi nekatere starše, ki so pomagali — to se mi je zdelo prav lepo! Mislim, da lahko Tabor predstavlja kontinuiteto za ŠD

Draga. Na Dragi sem ostala prvi dan in sem opazila, da ni bilo veliko mladih. Na Taboru pa je bilo zelo fajn vzdušje! Glede na to, da smo bili skupaj v bistvu le dva dni, smo se kar hitro spoprijateljili, čeprav z nekaterimi nisem utegnili priti v stik. Kar se tega tiče, se mi je zdelo res zelo pozitivno delo po skupinah, ki smo ga imeli po Štuhecovem predavanju: bila je lepa priložnost za vzpostavitev medsebojnih stikov.

Pripravili Breda Susič
in Alenka Štoka

Družabni del Tabora mladih.

O besedi

Str. 6

je kljubovanja usodi ter sprejemanje in aktivno presojanje lastne samobitnosti.

»V srcu mojem besede šumijo, / človek se v tihem srcu budi, / zanj se vse moje sile borijo, / zanj, za človeka, za ljudi.« (Kosovel)

In v tem smislu se pomen verbuma staplja s pomenom občevanja manjšine s po številu pomembnejšim narodom. To se dejansko dan za dnem dogaja v naši zamejski stvarnosti, ker moramo vedno potrjevati lasten obstoj ter hkrati ustvarjati možnost dialoga in sotočja različnih kultur. In v tem je veliko breme, ki povzroča, da marsikdo odpove in se predaja molku in tihemu žalovanju. A v tem je tudi ekstaza ustvarjanja in vednost sočloviku; prav s tega vidika velja vrednotiti uspeh dijakin naše šole, ki niso prinesle samo svojega glasu, temveč glas nas vseh do visokega priznanja. In to priznanje mora biti izhodišče za iskanje novih obzorij, ki naj nas popeljejo v uporno poganjanje naprej in nenehno izkanje samih sebe:

»Kako

bit' hočeš poet in ti pretežko
je v prsih nosit' al' pekel al' nebo!«

In čeprav, kakor so že zaznali stari Latinci, »tempora mutantur et nos mutantur in illis« ter se tudi jezik spreminja in s tem bogati z novimi izrazi ali siromaši z izgubo starih, so v njem še vedno prisotne korenine naše kulture. Pri človeku se torej morda spreminja dialektična uporaba jezika, nikoli pa odnos med umetnikom in jezikom. Zato pesnik ali pisatelj ne ustvarja ekvacije lastnega ega na besedni ravni, temveč se povzdigne do projekcije slehernega in univerzalnega in s tem sega do najglobljih zmožnosti človekovega duha.

Beseda je torej skupinska duša, alfa in omega vseh. Njena negacija je sramotitev matere in domovine, izguba človeškega dostojanstva in zasmeh pravici... Kajti dokler bo še živela, si bo narod pisal sodbo sam in si gradil »monumentum aere perennius«. In »trdna je moja vera, da napoči zarja tistega dne, ko naša kultura ne bo več krizantema siromakova, temveč bogastvo bogatega. Že slutim zarjo tistega dne, sluti jo vse moje najgloblje in najčistejše hrepenenje.

Ne, ne hrepenenje samo! Moje delo je slutnja zarje, vsaka moja beseda in vse moje življenje. Že slišim dleto, ki kleše granitni temelj novi zgradbi...

Kadar napoči tisti dan, bo prerojen narod pobral iz blata pohojeno ubogo krizantemo, očistil jo bo ter jo shranil s hvaležnim spoštovanjem, za spomin na grenko, lepo preteklost.«

Jan Bednařik

V SKK se spet zbira mladina

Slovenski kulturni klub je po poletnem premoru spet začel zbirati slovensko mladino na rednih sobotnih srečanjih. SKK je organizacija, v katero zahajajo (zdaj že 35. leto) višješolci, na sestanke pa prihajajo tudi univerzitetni študentje in delavska mladina. Odbor SKK sestavljajo mladi in njihova naloga je, da vsak teden priredijo, pod mentorstvom prof. Lučke Susiç, srečanje v obliki predavanja, okrogle mize, filmskega večera, zabave itd.

Letos smo se klubovci že pred prvim sobotnim večerom sestali v Finžgarjevem domu na Opčinah, kjer smo se udeležili srečanja s skupino argentinskih maturantov, ki so obiskovali slovenske sobotne šole. Srečanje je bilo v torek, 24. septembra, na njem pa so sodelovale tudi pevke deklishe skupine Vesela pomlad, ki so pod vodstvom Franca Pohajača pripravile krajši sprejem.

Prvi sobotni sestanek pa je bil 5. oktobra, ko smo klubovci pripravili že tradicionalno jesensko zabavo, ko se moramo mladi posloviti od poletja in počitnic. Zbralo se je res lepo število starih članov, bilo pa je tudi veliko novih obrazov in nekateri izmed njih so že postali člani SKK.

Prejšnjo soboto pa so se klubovci odpravili na krajši izlet v slovensko prestolnico. Tu nas je najprej dr. Damjan Prelovšek član Slovenske akademije znanosti in umetnosti vodil po Plečnikovi Ljubljani in nam s svojo strokovno in živahno razlago približal tega velikana slovenske umetnosti. Zvečer smo v stolnici poslušali koncert Gallusovo zvočno bogastvo. Izlet pa smo zaključili na kar se da prijeten način v družbi mladih prijateljev iz Ljubljane in nekaterih predstavnikov argentinskih Slovencev.

Klubovci imamo že tudi izdelan program za prihodnje sestanke.

V soboto, 19. t.m., bodo med nami predstavniki Mladih krščanskih demokratov Slovenije in MLIN-a, ki nam bodo pripovedovali o svojih izkušnjah v zadnjih mesecih, ko je Slovenija razglasila samostojnost, doživela agresijo JA, osvetlili pa nam bodo tudi najnovije dogodke v zvezi s koncem moratorija, uvedbo nove valute, slovenskih potnih listov itd.

Za soboto, 26. t.m., pa vabi Slovenski kulturni klub na svoj redni občni zbor. To bo priložnost, da se po poročilih dosedanjih odbornikov pogovorimo o pretekli sezoni in iz razprave izoblikujemo smernice za nadaljnje delovanje. Na občnem zboru bodo tudi izvoljeni novi odborniki. Novi člani in tisti, ki se v klub še niso včlanili, pa bodo imeli priložnost, da bolje spoznajo to organizacijo.

Prvo soboto v novembru bo sestank odpadel zaradi praznikov, 9. novembra pa je predvideno veselo martinovanje.

Napoveduje se torej res bogata in zanimiva sezona, zato vabimo vse, ki bi se radi udeležili naših sestankov, da se oglasijo na Donizettijevi ulici 3, v Trstu, vsako soboto ob 18.30.

Breda Susiç

Manifestacija proti vojni in za samostojno Slovenijo na trgu Unità v Trstu: predstavniki SKK in skavtov.

14. kraška ohcet v slikah

V nedeljo, 25. avgusta, je bila na Repentabru poroka ob koncu niza prireditiv 15. kraške ohceti. Vzela sta se Martina Lozej in Gorazd Pučnik. Med številnimi spremnimi prireditvami je treba omeniti vsaj razstavo umetnostne obrti v Kraški hiši in etnografsko razstavo o ljudskem zdravilstvu Ta trava je šacana v Kraškem muzeju. Martini želimo na novi poti vso srečo!

